

うるほしみにくしあなたのともだち

Your friend

คำสาปเพื่อนตาย

ชานาปุระ อิจิ ชิโยน
มรกด หงษ์วิทยา แปก

NB
HORROR

うるはしみにくしあなたのともだち

Your friend

คำ
สาป
เพื่อน
ตาย

ชานนุระ อิจิ เซียน
มรกด หงษ์วิทยา แปล

Your friend คำสาปเพื่อนตาย うるはしみにくし あなたのともだち

ชวามูระ อิจิ : เขียน
มรกต หงษ์วิทยา : แปล

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2565

URUWASHI MINIKUSHI ANATA NO TOMODACHI by Ichi Sawamura

Copyright © Ichi Sawamura 2020

All rights reserved.

Original Japanese edition published in 2020 by Futabasha Publishers Ltd., Tokyo

This Thai edition is published by arrangement with Futabasha Publishers Ltd., Tokyo

in care of Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.

Thai language translation copyright © 2022 by Nation International Edutainment Public Company Limited

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ชวามูระ, อิจิ.

Your friend คำสาปเพื่อนตาย.-- กรุงเทพฯ : เนชั่น อินเตอร์เนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์, 2564.
392 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. มรกต หงษ์วิทยา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.63

ISBN 978-616-587-036-8

เจ้าของผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา

สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์

บริษัท เนชั่น อินเตอร์เนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการและประธานเจ้าหน้าที่การเงิน วรพจน์ จรรย์โกมล

ผู้อำนวยการกองบรรณาธิการ รุ่งกานต์ ธนาโอฬาร

บรรณาธิการ ภัทริยา จินตไพจิตร

ปก วรเทพ เสริมธนะพัฒน์กุล

รูปเล่ม นวรัตน์ เมืองสม

พิสูจน์อักษร พรวิมล สุพัฒน์กิจกุล

ผู้จัดการฝ่ายขายและการตลาด ณัฐชานันท์ เจริญภัทรเกียรติ

ฝ่ายขายและการตลาด จารุวรรณ นาคบำรุง สุภาพร แซ่ลือ ชญานุศภัคค์ กันทอน ลภัสรดา สารไทย ภาคภูมิ ยินดี

สำนักงาน อาคารเล่าเป้งจัน 1 ชั้นที่ 24 เลขที่ 333 ซอยเฉยพ่วง ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจอมพล เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2091-5900 โทรสาร 0-2091-5928 www.nejavu.com, www.facebook.com/nejavu,
www.facebook.com/NationBooksFanPage

พิมพ์ที่ บริษัท ไอดี ออล ดิจิตอล พรินท์ จำกัด 52 ซอยเอกชัย 69 แขวงบางบอน เขตบางบอน กรุงเทพมหานคร 10150
โทรศัพท์: 02-899-5429-35

ราคา 350 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558 โดย บริษัท เนชั่น อินเตอร์เนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือฉบับนี้ รวมทั้งการจับกับ ถ่ายทอด ไปว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการ ทางอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใดโดยไม่ได้รับอนุญาต

หากพบหนังสือมีปัญหานี้ติดต่อ หน้าสลับ หน้าเข้า หรือหน้าขาย สามารถขอเปลี่ยนใหม่ได้จากร้านที่ท่านซื้อ หรือติดต่อสำนักพิมพ์ โทรศัพท์ 0-2091-5900

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อสิ่งที่ “เพื่อน” มอบให้คือการเปลี่ยนโฉมคุณไปตลอดกาล...

โคทานิ ไมกะ อาจารย์ประจำชั้นปีสาม ห้องสองไม่คิดฝันว่า จะต้องมาเข้าร่วมงานศพของเด็กนักเรียนหญิงในห้อง และสิ่งที่เธอ คาดไม่ถึงยิ่งไปกว่านั้นคือนักเรียนคนดังกล่าวเลือกความตายด้วยมือ ของตนเอง ไมกะเก็บจำความสงสัยนี้ไว้กับตัวเองและเฝ้ามองดูความ เปลี่ยนแปลงภายในห้องเรียน แต่ในขณะที่ทุกอย่างกำลังจะกลับสู่ปกติ ก็เกิดเหตุประหลาดขึ้นกับใบหน้าของนักเรียนหญิงอีกคน

ไมกะจึงเริ่มสืบหาที่มาของเรื่องราวนี้ และได้ยินตำนานสยองขวัญ ของโรงเรียน คำสาปยั้วร่เฟรนด์ คำสาปดำมืดที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความ เคียดแค้นของผู้ที่สร้างมันขึ้นมา...

แต่ไมกะจะหยุดเรื่องนี้ได้อย่างไรในเมื่อเธอยังมองไม่ออกเลยว่า ใครกันที่เป็นคนใช้คำสาปนี้

เนซันบุ๊คส์

NB Horror

สารบัญ

บทนำ	9
บทที่ 1	17
บทที่ 2	55
บทที่ 3	97
บทที่ 4	139
บทที่ 5	205
บทที่ 6	233
บทที่ 7	287
บทที่ 8	317
บทส่งท้าย	377

NB Horror

ในตอนนั้นฉันได้พบกับใบหน้าอันน่าเกลียดของตัวเอง
แล้วก็ได้จ้องใบหน้านั้นจนเวลาผ่านไปเนิ่นนาน

NB Horror

NB Horror

บทนำ

สตรีผู้มีนามว่าคาซาเนะนั้น มีขอบตาอันดำคล้ำ จมูกบาน ปากใหญ่
ทุกหนทุกแห่งบนใบหน้าต่างเต็มไปด้วยรอยแผลเป็น...

อ้างอิงจาก “บันทึกเรื่องราวการปลดปล่อยวิญญาณคนตาย”

ผู้แต่ง ชันจุ

เธอกำลังดูภาพยนตร์จากทีวีในห้องนั่งเล่น

เรื่องที่เราเคยดูเป็นภาพยนตร์ญี่ปุ่นซึ่งเริ่มฉายมาตั้งแต่เมื่อหลายวัน
ก่อนแล้วผ่านทางบริการสตรีมมิ่งที่พ่อของเธอทำสัญญาอยู่ ภาพที่ปรากฏ
บนจอทีวีแขวนผนังเป็นการแสดงอันทุ่มเทของนักแสดงนำหญิงคนหนึ่ง
ที่ปากและแก้มข้างหนึ่งของนักแสดงคนนั้นได้ผ่านการเมคอัพมาเป็นพิเศษ
ให้ดูเหมือนว่าปากของเธอโดนใครตึงจนฉีกออกมา แต่มันก็ไม่ได้ทำให้ความงาม
ของเธอสูญเสียไปเลย คนสวยยังงี้ก็ยังคงสวยอยู่วันยังค่ำ

แต่ตามเนื้อเรื่องของภาพยนตร์เรื่องนั้น นักแสดงหญิงต้องกลายเป็นคนที่มีใบหน้าอัปลักษณ์

เรื่องราวได้ดำเนินต่อไปตามเนื้อหาลักษณะนั้น เหล่านักแสดงร่วมก็ได้แต่จ้องมองไปยังเธอด้วยท่าทางรังเกียจเหมือนเห็นตัวประหลาด ไม่เหยียดหยามก็เวทนาสงสารเธอ ตามบทของนักแสดงหญิงนั้น ตัวเธอก็ก็ตระหนักถึงเรื่องนั้นดี จึงได้แต่สาปแช่งความอัปลักษณ์ของตัวเองด้วยความทุกข์และความเศร้าโศกเสียใจ

สำหรับเธอแล้วทั้งหมดนั้นก็แค่เรื่องน่าขบขัน

ทั้งที่ตามต้นฉบับที่เป็นการ์ตูน ตัวเธอถูกวาดให้มีหน้าตาอัปลักษณ์จริงๆ เพราะไม่อย่างนั้นก็จะไม่เกิดเรื่องราวนี้อขึ้นมา แล้วเพราะเหตุนั้นมันถึงโดนใจของเธอ เธอพยายามกลั่นเสียงร้องไห้ระหว่างที่อ่านมันเข้าไปเข้ามาอยู่หลายรอบ ทั้งที่มันควรจะต้องเป็นแบบนี้แท้ๆ

ภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่ต่างอะไรกับละครสมมติของเด็ก เธอทนดูต่อไปไม่ไหวอีกแล้ว

เธอปิดทีวี ตั้งท่าจะขว้างรีโมตใส่แล้วแต่ก็หยุดทันก่อนที่จะขว้างมันออกไป เธอมองไปยังโต๊ะที่มีสีหมองคล้ำแล้วก็นั่งพึมพำว่า “หนังญี่ปุ่นมันก็แค่นั้นแหละ” “ไปคาดหวังกับมันนี่สิประหลาด” ราวกับว่าพูดให้ตัวเองฟัง แต่ถึงอย่างนั้นปากของเธอก็ยังคงแข็งเกร็ง และยังไม่ยอมมือออกจากรีโมตไม่ได้ “กลับมาแล้วนะ”

พริบตาที่ได้ยินเสียง เธอก็รู้สึกตื่นเต้นคนละแบบกับที่ผ่านมา พอเธอปรับท่านั่งบนเก้าอี้ให้ดูเรียบร้อย พ่อแม่ของเธอที่ถือถุงผ้าทั้งสองมือก็เดินเข้ามาในห้อง

“กลับมาแล้วหรือคะ”

เธอรีบลุกขึ้นจากที่นั่ง ปราดเข้าไปหาพร้อมยื่นมือไปช่วย แม่ของเธอ ก็ยื่นถุงผ้าให้ตามความเคยชิน สายถุงผ้าที่เป็นผ้าโพลีเอสเตอร์เส้นบาง ก็บาดฝ่ามือเธอจนเธอแผลอบ้หน้า แต่ตอนที่คิดขึ้นมาได้ว่า ซวยละ ก็สายไปแล้ว

“เอ๊ะ หน้าตาน่าเกลียดแบบนั้นมันอะไรเนี่ย”

ฮะฮะฮะ หลังจากที่แม่หัวเราะะ พ่อก็หัวเราะตาม เธอยกยิ้มมุมปากขึ้นกล่าว “ขอโทษค่ะ” พร้อมกับหรีตา เธอถือถุงผ้าไปยังห้องครัว พลังอดทนกับความเจ็บปวดที่ฝ่ามือ เธอเอาของข้างในถุงแช่ตู้เย็น แล้วก็ขวนคุยเรื่องที่ไม่ดีของเธอ และเรื่องมือเย็นว่าจะกินอะไรกันดี

“ทำความสะอาดบ้านหรือยัง?”

จู่ๆ คุณแม่ก็ถามแทรกขึ้นมา

“ฮะ อ้อ ทำแล้วค่ะ”

“จริงหรือ? ไม่ใช่ว่าลูกนอนดึกหรือหรือ?”

ผู้เป็นแม่หันมองรอบๆ ห้องนั่งเล่น ดวงตากลมโต จมูกโตงและริมฝีปากอึดมึ ใบหน้าที่เกลี้ยงเกลาของแม่บิดเบี้ยวอย่างเคลือบแคลงสงสัย ถูกจับได้แล้วนั่นหรือ รู้แล้วอย่างนั้นหรือว่าแค่ใช้ไม้บัดพื้นไปตามเรื่องตามราวเท่านั้นเอง ไม่ได้การแล้ว แบบนี้ไม่เข้าทำแน่ๆ หัวใจของเธอเต้นรัวเหมือนระฆังจนลมหายใจเริ่มติดขัด

“ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่”

พ่อของเธอพูดออกมาด้วยท่าทางผ่อนคลาย พอเอาถุงผ้าวางบนโต๊ะ แล้วก็เอนตัวนอนบนโซฟา

“ทำแค่พอประมาณแบบนี้ก็โอเคแล้ว ไม่ต้องไปเข้มงวดขนาดนั้น
หรอกน่า”

“คุณใจอ่อนเกินไปแล้วนะ”

“ไม่ใช่แบบนี้สักหน่อย”

เธอรีบซิงกาแพเย็นและส่งให้พ่อซึ่งกำลังจ้องขึ้นไปบนเพดานด้วย
ท่าทางผ่อนคลาย

“แต่ถ้าเป็นผู้ใหญ่เข้าสังคมแล้วจะทำแบบนี้ไม่ได้แล้วนะ เพราะลูก
หน้าตาขี้เหร่นะ”

ทั้งที่คุณพ่อยังมีอยู่ แต่ก็พูดอย่างชัดเจนด้วยโทนเสียงเบา ๆ

เธอพยายามทนต่อความเจ็บปวดที่มีมันอัดแน่นในอก แล้วจึงตอบ
คุณพ่อว่า “อ้อ หนูรู้ค่ะ” แค่นี้เองสบายมาก เราชินแล้ว ใจเรามันด้าน
พอแล้ว เราเติบโตมาโดยต้องทนกับความทุกข์ยากมาตลอด จนแกร่งขึ้น
เหมือนกับหูดที่เป็นผิวหนังแข็งๆ

พอทำอาหารและจัดเตรียมบนโต๊ะเสร็จ ก็ฟังคุณพ่อคุณแม่อวดเรื่อง
ของพี่สาว หลังจากเก็บโต๊ะเสร็จเรียบร้อยก็เตรียมน้ำสำหรับอาบ คุณพ่อ
อาบเป็นคนแรก คุณแม่อาบเป็นคนที่สอง ส่วนตัวเธอก็อาบเป็นคนสุดท้าย
ถ้าช่วงไหนพี่สาวกลับมาบ้านก็จะเถียงกันเรื่องลำดับอาบน้ำกับคุณแม่ แต่
เรื่องที่คุณเป็นคนอาบคนสุดท้ายก็ไม่เปลี่ยนแปลงอะไร

พออาบน้ำเสร็จแล้ว คุณแม่ที่กำลังนั่งดูทีวีอยู่ก็เรียกเธอให้หยุดคุย
ด้วย พอหันไปดูให้แน่ใจว่าคุณพ่อกำลังนั่งหลับอยู่ตรงโซฟาแล้ว คุณแม่
ก็ถามด้วยเสียงเบา ๆ ว่า

“ที่โรงเรียนเป็นยังไงบ้างนะ?”

“ก็เรียนสนุกเป็นปกตินะ”

“ไม่โดนใครแกล้งบ้างเลยเหรอ?”

คุณแม่ขมวดคิ้วถามอย่างจริงจังด้วยความเป็นห่วง เธอทำท่าครุ่นคิด อยู่พักหนึ่งก็ตอบคุณแม่ไปว่า “ตอนนี้ไม่เป็นไร สภาพแวดล้อมมันเปลี่ยนไปแล้วนะ”

แต่ที่เธอตอบไปนั้นเป็นเรื่องโกหก เพราะยังมีอีกหลายคนที่ยังดูถูก เธอ เข้ามาใกล้ทำทีว่าเป็นเพื่อน แต่ก็แกล้งแล้วเอาไปล้อกันสนุกปาก บางคนทั้งที่รู้ว่าเป็นคำพูดที่ทำร้ายจิตใจของเธอแต่ก็ยังแกล้งเธอต่อโดยไม่รู้สึกละเลย

แต่เธอก็ไม่รู้สึกละเลย ตอนนี้ไม่เป็นไรหรอก

ตั้งแต่สมัยชั้นประถม ทั้งเสียงนินทาที่ตั้งใจพูดให้เธอได้ยิน ทั้งเสียงหัวเราะเยาะ เธอก็ปล่อยให้มันเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาหมด

ถึงแม้จะมีขะปนมาในกับข้าวชุดอาหารกลางวัน เรื่องมันก็จบได้ด้วย การ “ไม่กิน” เท่านั้นเอง ถึงแม้จะมีแบ่งถ้วยเหลืองผสมน้ำตาลที่โรยบนขนมปังมาเปื้อนโต๊ะเรียนเต็มไปหมด เธอก็เริ่มคิดว่ามันก็น่ารักดีแล้ว ถึงแม้จะมีผ้าขี้ริ้วที่ใส่เช็ดนมมายัดไว้ในโต๊ะตอนนี้ก็ไม่เป็นไร หรือจะเป็นผ้าอนามัยที่เปื้อนเลือดก็ยังไม่รู้สึกละเลยเหมือนกัน ต่อให้สมุดโน้ตของเธอจะโดนทำเปี๊ยกแล้วโดนโยนทิ้งลงถังขยะก็ไม่รู้สึกละเลย

ถ้าเทียบกับสมัยนั้นแล้ว ตอนนี้ก็ถือว่าสงบสุขดีเลย ถือเป็นสภาพแวดล้อมในอุดมคติ

“จริงเหรอ? เชื่อได้แน่นะ?”

“แน่นอน” เธอตอบด้วยหน้าตายิ้มแย้มเป็นมิตร

“งั้นเหอ งั้นก็ดีแล้วละ”

คุณแม่เอนหลังพิงเก้าอี้

“ในที่สุดลูกเองก็เริ่มมีจุดน่ารักเหมือนกันแล้วนะ”

“อ้อ ขอขอบคุณค่ะ”

“ไม่เห็นต้องขอบคุณเลย ยังไงมันก็เป็นหน้าที่ของแม่ เวลาจะสอนคนพี่หรือคนน้องก็ต้องปรับให้เข้ากันตามแต่ละคนนะ”

จากนั้นคุณแม่ก็เหม่อมองไปยังกรอบรูปที่ตั้งอยู่บนเคาน์เตอร์ห้องครัวอันคับแคบ มันเป็นรูปของพี่สาวที่ถ่ายตอนวันปีใหม่ หน้าตาของพี่สวยคล้ายกันกับคุณแม่ เพราะงั้นคุณแม่ก็เลยอบรมเลี้ยงดูอย่างอิสระ อยากรทำอะไรก็ยอมให้ทำได้ตามใจชอบ อยู่ในโลกอันสดใส เปล่งประกายอย่างงดงาม ผิดกับเธอ

พอเธอบอกรাত্রีสวัสดีกับคุณแม่เสร็จก็กลับไปห้อง มันเป็นห้องที่เรียบง่าย แทบจะไม่มีสีสันอะไรเลย สิ่งที่จะเรียกว่าเป็นสีสันเพียงอย่างเดียวก็คือสีแดงของสตอร์วเบอร์รี่ลูกเล็กที่เป็นลวดลายที่ถูกวาดบนแจกันกระเบื้องลายฉลุ แต่ในแจกันก็ไม่มีดอกไม้ เพราะไม่ว่าอยากจะทำดอกไม้แบบไหน ก็จะไม่เห็นหัวเราะใส่ว่าไม่เห็นเข้ากับแจกัน ดอกไม้ น่าสงสาร ออก ประมาณนั้น

เธอล้มตัวนอนลงบนเตียง แล้วก็คว้าสมาร์ทโฟนขึ้นมา แม้ว่าเธอจะกดปุ่มแต่บนหน้าจอ LCD ก็ไม่มีภาพอะไรแสดงขึ้นมา ดูเหมือนว่าแบบฯ จะหมดแล้วบนหน้าจอสีดานั้นก็สะท้อนภาพใบหน้าของเธอออกมาให้เห็น

ทันใดนั้นเองเธอก็ขว้างสมาร์ทโฟนไปบนพนักนอนอย่างแรง ความรู้สึกเจ็บใจ โกรธ เกลียดขัง ยอมแพ้ปนเปกัน จนมันรบกวนจิตใจของเธอ

เธอเข็ดน้ำตาที่ไหลรินออกมา คำพูดที่เธอได้ฟังมันมาตลอดตั้งแต่ที่
เธอรู้ความ มันดังก้องอยู่ภายในหัวของเธอ
ก็เหมือนทุเรศ หน้าตาน่าเกลียด ขี้เหร่ ไม่เห็นคล้ายพี่สาวเลยสักนิดเดียว
พอลองมาคิดดูใหม่แล้ว น่าจะได้ยินคำพูดพวกนี้เป็นแสนเป็นล้าน
ครั้งเลยกระมัง

ฉันท่าน่าเกลียด

เพราะฉันแหละ เธอบ่นพึมพำกับตัวเอง จากนั้นก็ยึดตัวขณะที่ยังนอน
อยู่บนเตียง คว่ากระเป่าเข้ามาใกล้ๆ
ฉันมันน่าเกลียด ฉันมันขี้เหร่ ฉันเกลียดตัวเองที่มีหน้าตาอัปลักษณ์
แต่เพราะฉันแหละ ฉันจึงถูกเลือก แล้วก็ได้สิ่งนี้มา
ข่าวลือมันเป็นความจริงสินะ
เธอเปิดกระเป๋าออกมา
ระหว่างหนังสือเรียนกับหนังสืออ้างอิง มีหนังสือสันสีน้ำตาลสกปรก
แทรกอยู่

NB Horror

บทที่ 1

charm “tʃɑ:m” n.

1เสน่ห์หรือพลังบางอย่างที่ทำให้คนหลงใหล

2เสน่ห์ หรือ ความงาม (ของผู้หญิง)

5 คำสาป อำนาจวิเศษ เวทมนตร์

อ้างอิงจาก ‘Random House ENGLISH-JAPANESE DICTIONARY’

ฉันพยายามวิ่งขึ้นบันไดโดยไม่ให้มีเสียง วิ่งไปตามระเบียง พอเข้าถึงห้องเรียนก็รีบปิดประตูทันที จากนั้นฉันก็เอนหลังไปพิงเสาที่อยู่ตรงมุมห้องพอดี ได้แต่รออยู่เฉยๆ จนจังหวะการเต้นของหัวใจกับลมหายใจสงบลง

ไม่มีใครอยู่ในห้องนี้ ไฟก็ไม่ได้เปิดไว้ แล้วก็เพราะรูดม่านปิดไว้ จึงมืดสลัวแม้จะเป็นตอนกลางวัน ซึ่งก็เข้าใจดีแหละว่ามันเป็นเรื่องปกติ

ของวันเสาร์ แต่ภาพที่ไม่คุ้นเคยนี้มันก็ทำให้จิตใจว่าวุ่น

ฉันรู้สึกตัวว่ามีเหงื่อซึมออกมาตรงแขน ทั้งที่เพิ่งจะเข้าเดือนมิถุนายน
แท้ๆ แต่อากาศในห้องเรียนกลับอบอ้าวมาก ฉันเผลอคิดไร้สาระไป
เหมือนกันว่าอากาศแบบนี้มีแอร์เก่าๆ ให้เปิดใช้ก็ยังดีกว่า เสียงที่ได้ยิน
ตอนนี้ก็มีแค่เสียงหอบหายใจไม่เป็นสำกับเสียงเด่นของหัวใจตัวเองที่
สัมผัสได้โดยตรงจากร่างกายเท่านั้น

ชมรมฟุตบอลกับชมรมกรีฑากำลังซ้อมกันอยู่ที่สนามโรงเรียน ส่วน
ที่โรงยิมนั้นดูเหมือนชมรมวอลเลย์บอลชายจะใช้ซ้อมแข่งอยู่ เพราะมี
ทั้งผู้ใหญ่และเด็กนักเรียนที่ไม่เคยเห็นหน้าเดินเข้าออกโรงยิมอยู่ตลอดเวลา
ที่ชุดเครื่องแบบหรือเสื้อยืดของนักเรียนเหล่านั้นมีชื่อโรงเรียนอื่น
เป็นภาษาอังกฤษ ให้พูดก็คือ ตอนนี้มีคนอยู่ในโรงเรียนเป็นจำนวนมาก
ถึงจะพยายามเข้ามาในอาคารเรียนโดยไม่ให้เป็นทีเตะตาใครก็เถอะ แต่
ไม่รู้ว่าจะทำให้คนอื่นคิดว่าเป็นบุคคลน่าสงสัยหรือเปล่านั้น

ฉันเพิ่งมานึกเสียใจเอาป่านนี้

จากนั้นไม่นานก็รู้สึกเข้ากับสิ่งที่ตัวเองกำลังทำอยู่ ถ้าประตูห้องเรียน
ถูกล็อกเอาไว้ ก็คงจะตั้งใจได้ทันทีแท้ๆ ไม่ต้องมานั่งลังเลอยู่ในห้องที่
ร้อนอบอ้าวแบบนี้ ก่อนอื่นเลยทั้งที่เป็นวันเสาร์แท้ๆ ทำไม่ถึงได้
ไม่ล็อกประตูไว้กันนะ ดูแล้วก็ไม่มีวีแววว่าคนที่ทำกิจกรรมชมรมจะมา
ใช้ห้องเรียนด้วย

ตอนที่ถูกคนในครอบครัวแตกตั้นั้นฉันไม่ได้รู้สึกอะไรเลย เพราะ
ก่อนที่จะโดนเพื่อนๆ ที่โรงเรียนเหยียดหยาม ทุกคนในครอบครัวต่างก็
แสดงออกมาก่อนแล้วว่าสะอิดสะเอียนไปหน้านี้ของฉัน พอมองเห็นฉัน

ก็ได้แต่ถอนหายใจ สายตาบ่งบอกว่าถอดใจและเวทนา

เวลาเดินออกไปนอกบ้าน ตอนเดินสวนกับคนเมาเหล้าที่ไม่รู้จัก ก็ไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้งที่โดนสบประมาทว่า “ยัยซีห์เหร่” แล้วจากนั้นก็จะมีเสียงหัวเราะดังตามหลังมา ในจังหวะเดียวกันก็มีเสียงของผู้หญิงแทรกอยู่ด้วย แม้จะปรามว่า “หยุดพูดเถอะ เขาได้ยินนะ” แต่ก็เห็นได้ชัดว่าใจจริงกำลังเยาะเย้ยโหมหน้านี้อยู่

พวกเพื่อน ๆ ในห้องเรียน เวลาที่มีการเปลี่ยนที่นั่งพอรู้ว่าได้นั่งติดกันหรือโดนจับอยู่กลุ่มเดียวกันเท่านั้นแหละ พวกเขาก็จะแสดงอาการห่อเหี่ยวออกมาทันที

ฉันมักจะโดนคนนินทาอยู่บ่อย ๆ โดนตั้งชื่อเล่นให้มากมาย

เพื่อนร่วมห้องกำหนดไว้ว่า ‘เซื่อโรค’ ที่ตั้งชื่อตามฉัน อยู่กับตัวฉันหรือสิ่งของของฉัน ถ้าสัมผัสถูกเขาก็แน่นอนว่าจะมีใบหน้าแบบเดียวกับฉัน หน้าผาก หนึ่งตา จมูก แก้ม คางจะบวมพองขึ้น แดงเลือด แล้วพวกเขาก็เอา ‘กฎ’ นี้มาใช้ในการเล่นไล่จับอยู่บ่อย ๆ ตั้งแต่ตอนประถม มัธยมต้น มาจนถึงมัธยมปลาย

ชินแล้ว ทั้งที่ชินแล้วแท้ ๆ ทั้งที่นั่นจะเป็นเรื่องที่เคยชินอยู่แล้วแท้ ๆ ฉันยังปล่อยให้ความโกรธครอบงำจิตใจ จงใจใส่ชุดนักเรียนแล้วก็มาที่โรงเรียนวันนี้ ฉันโกหกโดยใช้คำอ้างี่เง่าว่า “ลืมหนังสืออ้างอิงสำหรับทำการบ้าน” กับทางบ้าน

เพื่อการเอาคืนอย่างไร้สาระ

ฉันจึงไปยังปลายรองเท้าแตะกับพื้น ทั้งที่ไม่มีใครอยู่ที่นั่น แต่ฉันก็ก้มหน้าลง เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องปกติไปแล้ว

เพราะสำหรับฉันแล้วการทำแบบนี้มันคือการแสดงถึง “วิสัยทัศน์” ของฉัน

คนที่เคยบอกให้ฉันมองไปข้างหน้าก็คือ อาจารย์ประจำชั้นตอน ป.3-4 ฉันลืมชื่อเธอไปแล้ว แต่ที่พอจะจำได้ก็คือเธอเป็นผู้หญิง วิทยาลัยคนรูปร่างสูงใหญ่แล้วก็เรื่องที่ขาขาของเธอไม่ค่อยดี แล้วก็ เรื่องที่รองอาจารย์ใหญ่จะมารับหน้าที่สอนแทนเฉพาะวิชาพลศึกษา

ยึดอกแล้วเดินไปข้างหน้าสิ เธอเคยพูดแบบนี้แล้วเธอก็ยึดอก เดินไปข้างหน้าอย่างภาคภูมิใจจริงๆ ฉันยังคงนึกภาพของเธอออกมาได้ว่า แม้จะต้องเดินลากขาขา ร่างส่ายขึ้นลง แต่เธอก็มุ่งตรงไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วตามระเบียบทางเดินแล้วทักทายนักเรียนที่เดินสวนกันว่า “ยินดีต้อนรับ” ราวกับว่าเธอเป็นเจ้าของร้านซูชิ

เธอเป็นคนที่มีการมถ์ขึ้น เรื่องขาของเธอนั้น ตอนเปิดภาคเรียนใหม่ เธอเคยอธิบายไว้ว่า “เป็นเพราะโดนรถทับสมัยที่เพิ่งได้เป็นอาจารย์ใหม่ๆ” เธอเล่าเรื่องอุบัติเหตุครั้งนั้นให้นักเรียนฟังเหมือนกับเป็นนิทานขบขัน ตอนแรกพวกเพื่อนร่วมชั้นฟังอย่างงุนงง แต่พอฟังไปเรื่อยๆ แล้วยังถึงกับ ปล่อยเสียงหัวเราะออกมาเลย แน่หนอนว่าฉันเองก็เหมือนกัน

เธอมักจะทำแบบนี้บ่อยอยู่เสมอ เวลาโกรธ เธอมักจะทำหน้าที่นำกล่าว เหมือนยักษ์ แต่เธอก็ไม่มายัดเยียดเป้าหมายเข้าใจง่าย อย่างเช่น ทุกคนต้องเป็นเพื่อนกัน ทุกคนต้องสามัคคีกัน ในคาบเรียนวิชาศีลธรรม เธอมักจะเอารายการตลกของต่างประเทศมาเปิดให้นักเรียนชมอยู่เสมอ มาถึงตอนนี้ แล้วก็ไม่เคยคิดเลยว่าเธอเป็นอาจารย์ที่ไม่ดี ถ้าเทียบกับโคทานิที่แค่ทำหน้าที่ “อาจารย์ประจำชั้น” หรือ “หัวโบราณ” แล้วก็ถือว่าดีกว่าเยอะเลย

ขนาดคนแบบเธอก็ยังพูดเรื่องที่เป็นเหมือนธรรมชาติไม่กับฉัน
ถึงไม่ต้องคิดหาเหตุผลก็เข้าใจได้ทันที

เพราะว่าฉันมีหน้าตาแบบนี้ เพราะฉันเดินด้วยท่าทางแบบนี้ยังงั้น
ตอนนั้นเป็นช่วงพักซึ่งฉันต้องไปทำธุระที่ห้องพักอาจารย์ เธอที่นั่ง
อยู่ที่เก้าอี้หันแค่ช่วงท่อนบนมาทางฉัน ด้วยท่าทางเหมือนคุยเล่นอย่าง
สดใสสบายๆ

มองไปข้างหน้าสิ ยีดอกแล้วเดินไปข้างหน้าสิ

ฉันตอบรับไปว่าคะ แม้ว่าหัวใจของฉันจะค่อยๆ หดเล็กลงและเย็น
เยียบขึ้น รวากับว่ากำลังร่วงหล่นลงเหวขนาดใหญ่

ตอนชั้น ป.6 จู่ๆ เธอก็ไม่ได้มาที่โรงเรียนอีก ปรากฏว่าเธอลาออกจากการ
เป็นอาจารย์แล้วก็ตอนพิธีจบการศึกษา ดูเหมือนว่าเรื่องที่เธอแอบเป็นชู้
กับรองอาจารย์ใหญ่จะความแตก ก็เลยมีเรื่องมีราวกับภรรยาของเขา

เธอจะอธิบายกับภรรยาของรองอาจารย์ใหญ่ยังไงกันนะ เธอจะ
ยีดอกมองไปข้างหน้าแล้วแก้ตัวแบบไหนกันนะ ช่างไร้สาระเสียจริง

ระหว่างที่กำลังจินตนาการถึงคนไม่ดี ฉันก็เอามือสอดเข้าไปในกระเป๋า
แล้วก็หยิบซองที่เตรียมไว้ตั้งแต่เมื่อคืน ข้างในซองมี “ของ” ที่ใช้เวลา
อันยาวนานทำมันขึ้นมาอย่างประณีต

ฉันทำมันขึ้นมาตามที่เขียนไว้ในนั้นแล้ว อ่านทวนซ้ำหลายรอบ เพื่อ
ไม่ให้อ่านผิดหรือพลาดตกหล่นตรงไหนทั้งนั้น

เพราะมันต้องใช้ได้ผลแน่นอน เพราะมันเด็กคนนั้น ยัยนั้นก็คง

ใบหน้าของยัยนั้นลอยขึ้นมาในหัว สีหน้าที่เหมือนเป็นผู้ชนะ รอยยิ้ม
หยิ่งผยองและท่าทางที่เต็มไปด้วยความมั่นใจนั้น

ฉันนึกถึงหนังสือเล่มนั้นที่วางทิ้งไว้ที่บ้าน มันมีอยู่จริง ไม่ใช่เรื่องโกหก ไม่ใช่แค่เรื่องลึกลับที่ถูกเล่าขานภายในโรงเรียน เพราะงั้นมันก็คือความจริง

มันไม่ใช่เรื่องไร้สาระ ไม่ใช่เรื่องบ้าบอคอกแตก

การตัดสินใจที่ยอหย่อนลงค่อยๆ หนักแน่นขึ้น ความเกลียดชังที่เหี่ยวเฉาลงไปงฟองขึ้นมาอีกครั้ง ฉันจินตนาการว่าความรู้สึกไหลเข้าไปข้างในของที่อยู่ในมือ

เหงื่อค่อยๆ ไหลลงมาตรงคอ ความร้อนเริ่มสะสมอยู่ข้างใต้กระโปรง ความคิดของฉันเป็นสีแดงคล้ำเหนียวหนืด ภายในของที่สะสมความรู้สึกนั้นไว้ก็มีเสียงชีพจรเต้นดังตึกตัก

นี่คือการเอาคืน ไม่สิ การล้างแค้น

ฉันมีสิทธิที่จะทำเช่นนั้น แล้วหล่อนก็มีเหตุผลให้โดนทำเช่นนั้นเหมือนกัน

ฉันค่อยๆ ย่างเท้าไป และยืนอยู่หน้าโต๊ะของเธอคนนั้น

*
วันจันทร์ เวลา 20.00 นาฬิกา

ฝนที่ตกลงมาตอนออกจากบ้านหยุดตกไปแล้วตอนที่ลงจากรถบัส ชุดไว้ทุกข์ที่ซื้อมานานมีขนาดไม่พอดีกับรูปร่างตอนนี้แล้วโดยเฉพาะตรงช่วงเอว แคะเดินก็รู้สึกหายใจลำบาก ไฟหน้าของรถที่วิ่งผ่านไปมาบนถนนสะท้อนกับพื้นถนนยามค่ำคืนที่เปียกฝน

ระหว่างที่ โคทานิ ไมกะ มุ่งหน้าไปยังห้องโถงสำหรับทำพิธีนั้น เธอก็คิดถึงเรื่องที่ต้องทำหลังจากนี้ เพราะไม่แค่ต้องเข้าร่วมในคืนก่อนงานศพวันนี้แต่ยังต้องเข้าร่วมพิธีกล่าวอำลาด้วย ช่วงเวลาระหว่างนั้นเธอต้องให้นักเรียนทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง แล้วเรื่องลำบากที่แท้จริงก็คือเรื่องหลังจากนี้

เธอเป็นอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมปลายมาเป็นสิบปีแล้ว นี่เป็นครั้งที่สองที่เด็กนักเรียนในชั้นที่เธอสอนเสียชีวิต ครั้งแรกคือเมื่อห้าปีก่อน ตอนที่เธอสอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมปลายของเมืองข้างเคียง

ตอนนั้นเป็นอุบัติเหตุจรวดรจร นักเรียนที่เสียชีวิตเป็นนักเรียนชายของชมรมฟุตบอล นิสัยร่าเริงและว่านอนสอนง่าย ตอนนั้นเธอซอกมากจนไม่สามารถยื่นหยัดขึ้นมาได้ไปพักหนึ่งเลย แต่เหตุการณ์ในครั้งนั้นมันผิดกัน เพราะมันคือการฆ่าตัวตาย

ฮามุระ ซาราสะ นักเรียนชั้นมัธยมปลายปี 3 ห้อง 2 ของโรงเรียนมัธยมปลายยตสึคาโตะซึ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัด ได้ผูกเชือกกับรางผ้าฆ่าที่ห้องของตัวเองแล้วแขวนคอตาย คนที่พบศพก็คือแม่ของเธอในตอนเช้าของเมื่อวาน หรือก็คือวันอาทิตย์ แล้วในวันนั้นเองพ่อของเธอก็ติดต่อยังโรงเรียน ไม่พบจดหมายลาตาย

อาจารย์ใหญ่ได้แจ้งให้ทางอาจารย์รับทราบในการประชุมตอนเช้า ทางไมกะเองก็โดนระดมด้วยคำถามเป็นจำนวนมากทันที โดยรองอาจารย์ใหญ่ อาจารย์หัวหน้าชั้นปี อาจารย์แนะแนว ราวกับโดนกำหนดไว้แล้วตามลำดับชั้นตอน มีสัญญาณอะไรมาก่อนไหม มีปัญหาระหว่างนักเรียนในห้องเรียนไหม มีร่องรอยของการกลั่นแกล้งภายในห้องเรียนไหม

ทำไมเธอไม่สังเกตเห็นอะไรเลย

เธอพยายามปิดความคิดว่า “ศาลเตี้ย” ที่ลอยขึ้นมาในหัวของเธอทิ้งไป ในทันที และตอบปฏิเสธว่า “ไม่ค่ะ” ต่อทุกคำถาม เพราะที่จริงแล้วเธอก็ก็ยังไม่ออกเหมือนกันว่ามีเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นด้วย โรงเรียนมัธยมปลายยตสีคาโตะนั้นตั้งอยู่ฝั่งตะวันตกของเมืองนิชิโตเกียว และก่อตั้งขึ้นมาเป็นเวลาลึกลับกว่าปี ถือเป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียง “พอดัว” ถึงจะไม่มีผลงานที่โดดเด่นให้เห็นเป็นพิเศษ แต่ก็ไม่เคยเกิดปัญหาใหญ่อะไรขึ้นเลย นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนแห่งนี้ส่วนใหญ่ก็เป็นเด็กที่เอาจริงเอาจังกันทั้งนั้น นักเรียนชั้นปี 3 ห้อง 2 ก็เป็นเช่นเดียวกัน

แต่ไมกะก็เคยคิดในมุมที่กลับกันมาอยู่บ้าง

ฮามุระ ซาราสะ อาจจะเป็นผู้ก่อความเสียหายให้คนอื่น แต่ไม่มีทางเป็นผู้เสียหายที่โดนกลั่นแกล้งแน่นอน

เธอมองเห็นลานจอดรถของห้องโถงสำหรับทำพิธี มันมีป้ายขนาดใหญ่และธงที่ถูกผูกติดเรียงกัน แล้วก็มีภาพพิมพ์ขนาดใหญ่ของผู้หญิงในชุดไวท์ทูกซ์ ไม่แน่ใจว่าเธอชื่อไมโมกะหรือไมโมเอะ แต่เธอเป็นนางแบบสาวสวยที่คนพูดถึงกันในช่วงนี้ แม้จะรู้สึกว่าคุณของเธอที่ดูสะอาดตานั่นก็อาจจะดูไม่เหมาะสมกับสถานที่ที่มีบรรยากาศเคร่งขรึม แต่ก็ทำให้หยุดมองได้อย่างแน่นอน แล้วเพราะเหตุนี้แหละถึงได้แน่ใจว่าเป็นที่ตั้งของห้องโถง แม้ระยะจะไกลขนาดนี้

ที่ทางเข้าด้านหน้าของห้องโถงนั้น มีแผ่นป้ายที่เขียนไว้ว่า “สถานที่ทำพิธีของตระกูลฮามุระ” แล้วใกล้ๆ นั้นก็มีคนที่รู้จักกันอยู่ด้วย ไมกะจึงวิ่งเหยาะๆ ไปหาคนคนนั้น แล้วก็ส่งเสียงเรียกเบาๆ

“อาจารย์อาดาจิ”

ผู้ชายที่โดนเรียกชื่อ เป็นอาจารย์สอนวิชาคณิตศาสตร์ เขายิ้มให้เธอลึกล้อยแล้วก็ตอบกลับว่า “เหน้อยหน้อยนะครับ”

“ขอโทษค่ะ เปลี่ยนกันนะค่ะ”

ไมกะพูดเช่นนั้นออกไป การที่อาดาจิที่ไม่ใช่ครูคณิตต้องมายืนอยู่ตรงนี้นั้นก็คงเพื่อนำทางให้พวกนักเรียน ซึ่งปกติแล้วมันต้องเป็นหน้าที่ของอาจารย์ประจำชั้น

อาดาจิส่ายหัว แล้วตอบกลับด้วยเสียงหม่นว่า “ไม่เป็นไรครับ ไปจุดก่ายานไหวศพก่อนเถอะ ผมทำเรียบร้อยแล้ว” ใบหน้าที่ดูห้าวหาญของเขาซีดเซียว มองดูก็รู้ว่าเขาคงเจ็บปวดใจอยู่เหมือนกัน

ถ้าคนที่ตายไม่ใช่ซาราสะเขาจะทำหน้ายังงั้นแน่นะ หรือถ้าซาราสะไม่ได้กลายเป็นแบบนี้ล่ะก็

ระหว่างที่กำลังคิดเช่นนั้น ก็รู้สึกได้ถึงสายตาของอาดาจิ เขามองดูเธออย่างประหลาดใจ ไมกะเลิกคิดฟุ้งซ่าน ไค้งค่านับให้กับอาดาจิแล้วเดินเข้าห้องโถงไป

สถานที่จัดงานคืนก่อนวันพิธีศพของฮามุระ ซาราสะนั้นถูกจัดขึ้นในห้องที่กว้างที่สุด นักเรียนจำนวนมากได้เข้าร่วมในพิธีแล้ว กำลังต่อแถวเพื่อจุดก่ายานไหวศพกันอยู่ ภายในนั้นก็มึ้นนักเรียนชายอยู่หลายคน พวกเขาเป็นนักเรียนชั้น “แนวหน้า” ที่อยู่กลุ่มเดียวกับกับซาราสะ พวกเขาเดินเข้าแถวรอจุดก่ายานกันด้วยสีหน้าที่ราวกับว่าโลกนี้กำลังจะสิ้นสุดลง นอกจากนั้นก็มึ้นนักเรียนชายที่นั่งเอามือกุมหัวอยู่บนเก้าอี้พับด้วย มีนักเรียนหญิงห้องข้างๆ สองคนที่ทำสีหน้าสงบเสงี่ยมเดินสวนกับไมกะออกไปนอกห้องโถง

เธอสบตาเข้ากับฟูคางาวะ อาจารย์หัวหน้าชั้นปีที่อยู่ข้างกำแพง หลังจากที่ได้โค้งคำนับแล้วไปต่อท้ายแถว เธอก็หยิบลูกประคำที่อยู่ข้างใน กระเป๋าดึงออกมาไว้ในมือซ้าย ภายในสถานที่ทำพิธีนั้นเงียบสงัด ได้ยินเพียงแค่เสียงฝีเท้าขณะเดินบนพรมปูพื้นแผ่นสีเทาของผู้เฒ่าทุกคนอื่น นอกจากนั้นก็แค่เสียงลมหายใจกับเสียงไอกระแอมเท่านั้น

แท่นพิธีมีขนาดใหญ่มาก เบื้องหน้ามีดอกเบญจมาศขาวจำนวนมาก วางเรียงไว้ราวกับถูกวาดให้เป็นน้ำวนแบบสามมิติ ข้างอลังการเหลือเกิน คือความรู้สึกแบบตรงไปตรงมาของไมกะในเวลานั้น ถึงแม้เธอจะรู้เรื่องทีพอของซาราสะเป็นเจ้าของที่ดิน ส่วนตระกูลฮามุระก็เป็นตระกูลที่มั่งคั่งอยู่แล้วก็เถอะ แต่เธอก็ยังตกใจกับขนาดที่ใหญ่โตนี้้อยู่เหมือนกัน

ตรงใจกลางของน้ำวนดอกเบญจมาศขาวมีภาพถ่ายของผู้ตายวางไว้ เป็นภาพของฮามุระ ซาราสะที่มองมาทางนี้ด้วยรอยยิ้ม ถ้าสังเกตดูจากตรงช่วงคอที่ถ่ายให้เห็นเล็กน้อยก็พอจะมองออกว่าสวมชุดญี่ปุ่นอยู่ หรือจะเป็นภาพที่ถ่ายในงานที่ระลึกอะไรสักอย่างกันนะ เธอแต่งหน้าน้อยๆ ไม่ทำอะไรที่ไปลดทอนความงามดั้งเดิม

ดวงตากลมโต มุมปากซ้ายขวาหยักยิ้มขึ้นสมมาตรกัน ฟันที่โผล่มาให้เห็นในภาพก็ไร้ที่ติ ถ้ามองเห็นมากกว่านี้ก็จะดูไร้รสนิยม แต่ถ้ามองเห็นน้อยกว่านี้ก็จะดูเคร่งขรึมเกินไป องค์กรเอียงคองน้อยๆ ก็ดูสวยงาม

นั่นเป็นรอยยิ้มที่สมบูรณ์แบบเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจซึ่งจะปรากฏให้เห็นจากคนที่รู้ถึงความงามของตนเองเป็นอย่างดีเท่านั้น และส่องประกายยิ่งกว่าภาพของนางแบบที่ถูกพิมพ์ไว้บนป้ายตรงด้านหน้าเสียอีก

ไมกะจึงภาพของซาราสะราวกับว่าโดนสะกดอยู่ ดอกไม้ประดับกับ

แทนพิธีที่ดูหรูหราขนาดนั้น ไม่ได้เข้าไปอยู่ในสายตาของเธอเลยแม้แต่บ่อย
“ซาราสะจิ้ง”

เสียงเรียกชื่อราวกับคลื่นเสียงออกมาดังขึ้น ชายวัยกลางคนนั่งคุกเข่า
หน้าโลงศพ ร้องไห้พลางพูดพร่ำซ้ำไปซ้ำมาว่า “ทำไม ทำไมกัน” ขณะ
กอดผ้าสีขาวยที่คลุมโลงศพ จากนั้นผู้หญิงที่น่าจะเป็นภรรยา ก็เอามือแตะ
บ่าเขาเบาๆ

เสียงร้องไห้สะอื้นพลอยดังขึ้นตามไปด้วย ตรงกลางที่นั่งสำหรับญาติ
พี่น้อง มีผู้หญิงวัยกลางคนคอยเอาผ้าเช็ดหน้าชุบน้ำตาอยู่ ริมฝีปากเธอ
สิ้นเทา เธอก็คือคุณแม่ของซาราสะนั่นเอง ส่วนคุณพ่อตัวผมบางที่นั่ง
อยู่ข้างๆ จ้องไปยังแทนพิธีด้วยสีหน้าซีดเขียว ทั้งคู่ต่างก็มีใบหน้าได้รูป
มองแวบเดียวก็ดูออกว่า ซาราสะสืบทอดสายเลือดของสองคนนี้อย่าง
เข้มข้ม

ชายวัยกลางคนได้ภรรยาของเขาช่วยประคองเดินออกไปจากสถานที่
ทำพิธี ระหว่างนั้นก็เอาแต่ร่ำไห้พูดซ้ำไปซ้ำมาว่า “ทำไมกัน ทำไมกัน”
“ทำไม เด็กที่น่ารักแบบนี้ถึง...”

เสียงอันเศร้าโศกค่อยๆ ไกลออกไปจนไม่ได้ยิน ไม่กะมองด้านหลัง
ของชายผู้นั้นพร้อมกับคิดถึงสองเรื่องที่มีมันย้อนแย้งกันอยู่

เรื่องแรกเลยก็คือ สุดท้ายแล้วประเด็นก็อยู่ตรงนั้นสินะ เธอเกิดความ
เคลือบแคลงใจอันต่ำช้าว่า ถ้าซาราสะไม่ได้หน้าตาน่ารัก เขาจะรู้สึกเศร้าใจ
ขนาดนั้นไหม เป็นความเคลือบแคลงใจแบบเดียวกับที่เขามีกับอาดาจิที่
ยืนอยู่ตรงหน้าทางเข้า ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นความเคลือบแคลงใจที่ชั่วร้าย
ส่วนอีกเรื่องหนึ่งก็เป็นแค่ความคิดเห็นด้วยอย่างง่าย ๆ ทำไมฮามูระ

ซาราสะถึงต้องฆ่าตัวตายแบบนั้นด้วยนะ

นึกเหตุผลที่คนสวยระดับเธอฆ่าตัวตายไม่ออกเลย

แล้วไม่ใช่แค่นั้น ซาราสะเป็นคนฉลาด แน่่อนว่าทั้งผลสอบและทัศนคติในการเรียนถือว่าดี

เธอไม่ได้ดีแค่หน้าตาเท่านั้น เพราะงั้นเธอก็เลยได้สถานะระดับนั้นมาละมั้ง

ทั้งเด็กผู้หญิงที่ติดสอยห้อยตาม ทั้งเด็กผู้ชายที่เข้ามาจีบ เธอก็ควบคุมได้ตั้งใจ คอยปกครองชั้นเรียน ถึงจะไม่ต้องออกคำสั่งอะไรหรือว่าใช้อำนาจกดดันใคร แต่ผู้คนรอบข้างก็คอยทำตามเธอเอง เธอมีอำนาจถึงขนาดนั้น แม้จะมองดูจากตำแหน่งที่อาจารย์ยืนสอน ก็เห็นได้ชัดเจนว่าเธอคือผู้ที่คอยปกครองชั้นเรียนนี้

ไม่ว่าใครต่างก็จับตามองเธอ ทั้งการกระทำของเธอ คำพูด การขยับท่าทาง การเปลี่ยนสีหน้า ต่างก็ทำให้ผู้คนหลงใหล ขนาดตัวไมกะที่เป็นแค่อาจารย์ประจำชั้นเองก็ยังรับรู้ได้ว่ามีสายตาจำนวนมากที่จับจ้องไปยังซาราสะ ทั้งในคาบเรียนหรือเวลาอื่น

“อาจารย์โคทานิ”

ไมกะนึกถึงเสียงของซาราสะ เป็นเสียงที่ฟังดูเยือกเย็นอย่างบอกไม่ถูก จนอยากจะใช้คำบรรยายว่า “เย็นชา”

เรื่องนั้นเกิดขึ้นตอนหลังเลิกเรียนเมื่อเดือนก่อน เธอยังอยู่ที่ห้องเรียนด้วยธุระอะไรสักอย่าง แล้วซาราสะก็เข้ามาทักทายเธอ แต่ก็แปลกที่เธอมาคนเดียวโดยไม่มีคนติดสอยห้อยตาม

“ทำไมอาจารย์ถึงไม่แต่งหน้ามาโรงเรียนเหอะคะ”

“คำสาปยัวร์เฟรนด์” ที่ถูกเล่าต่อกันมานาน กลับมาสสร้างความหวาดพวากอีกครั้ง

เมื่อเด็กสาว ม.ปลาย ไอดอลของห้อง
ฆ่าตัวตายอย่างปริศนา
ไม่มีใครคาดคิดว่าจะเป็น
จุดเริ่มต้นแห่งฝันร้ายของเพื่อนร่วมห้อง
บางคน...หน้าตาเปลี่ยนเป็นอับลัษณ์
บางคน...ถูกไล่ต้อนถึงแก่ความตาย

จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อพวกเขา
ไม่อาจเข้าใจคนที่เรียกว่าเพื่อนได้อีกต่อไป
ใครกันที่อยู่เบื้องหลัง .. คำสาป .. เพื่อน .. ตาย!

うるはしみにくし
あなたのともだち

Bht 350.-

ISBN 978-616-587-036-8

9 786165 870368

NF-056

นวนิยาย